

misyjne drogi

PAŹDZIERNIK-

-GRUDZIEŃ

ROK 1/1983

4

POZNAŃ

**Wielka Misja
Ojca Świętego
w ojczyźnie**

**Matka
Trędowatych
z Buluby**

**Duszpasterstwo
polonijne
we Francji**

Nr 4 październik/grudzień Rok 1/1983

Papież Jan Paweł II Orędzie na Niedzielę Misyjną 23 X 1983 r.	1
O. Andrzej Madej OMI Wielka Misja w ojczyźnie	4
S. Urszula Górska ursz. SJK Apostółka dobroci, Błogosławiona Urszula Ledóchowska (1865-1939)	15
Ewa Bogucka Uganda, ziemia łzami i krwią zroszona	21
Ks. Ambroży Andrzejak Matka Trędowatych z Buluby: Dr Wanda Błęńska Trąd wczoraj i dziś	31
O. Antoni Kurek OMI Ojciec Mateusz Ricci SJ, twórca nowożytnej akomodacji misyjnej	33
Wanda i Janusz Piotrowscy Człowiek o wielkim sercu, brat Zenon Żebrowski OFM Conv.	37
Listy misjonarzy	38
Wiadomości misyjne	44
Matka Teresa z Kalkuty była w Polsce	46
Redakcja Ewangelizacja migrantów	48
O. Leon Brzezina OMI Początki duszpasterstwa polonijnego we Francji	49
O. Leonard Głowacki OMI Duszpasterstwo polonijne Misjonarzy Oblatów M.N. we Francji i w Belgii	52
O. Edward Szymeczko OMI Największa przygoda	59
Modlimy się za misje	62

- Okładka I** Więziony przez 20 lat biskup Dominik Tang z Kantonu (Chiny) z wizytą u Ojca Świętego (Foto KM)
- Okładka IV** Ojciec Święty entuzjastycznie witany na Stadionie Dziesięciolecia w Warszawie (Foto KNA)

- W następnym roku podejmiemy nowe, ciekawe tematy misyjne
- Najbliższy numer poświęcimy pracy wśród Indian i Eskimosów Północnej Kanady

CZAS WZNOWIĆ PRENUMERATĘ!

- Ona zapewni Ci regularne otrzymywanie Pisma.
- Kwartalnik można zamówić wpłacając pieniądze na adres: „Misyjne Drogi”, ul. Ostatnia 14, 60-102 Poznań, na nasze konto: Bank PKO, I Oddział w Poznaniu, Nr konta: 63513-58812-136.
- Abonament roczny, 500,— zł.
- Prenumerując to Pismo — pomagasz misjom!

Oreǳie Ojca Świętego Jana Pawła II na niedzielę misyjną 23 X 1983 r.

Czcigodni Bracia,

Drodzy Synowie: Córki Kościoła!

1. W bieżącym roku Światowy Dzień Misyjny nabiera szczególniejszego znaczenia z racji obchodu nadzwyczajnego Jubileuszu Odkupienia. Ogłaszając go, przypomniałem wezwanie, z jakim zwróciłem się do świata zaraz na początku mego pontyfikatu: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi!” Jubileusz jest bowiem rzeczywiście nagłym wezwaniem do nawrócenia i pojednania; wezwaniem, by bardziej uświadomić sobie łaskę Chrztu świętego i wielkodusznie kroczyć za Ewangelią, która ogłasza wszystkim ludziom Odkupienie i Zbawienie.

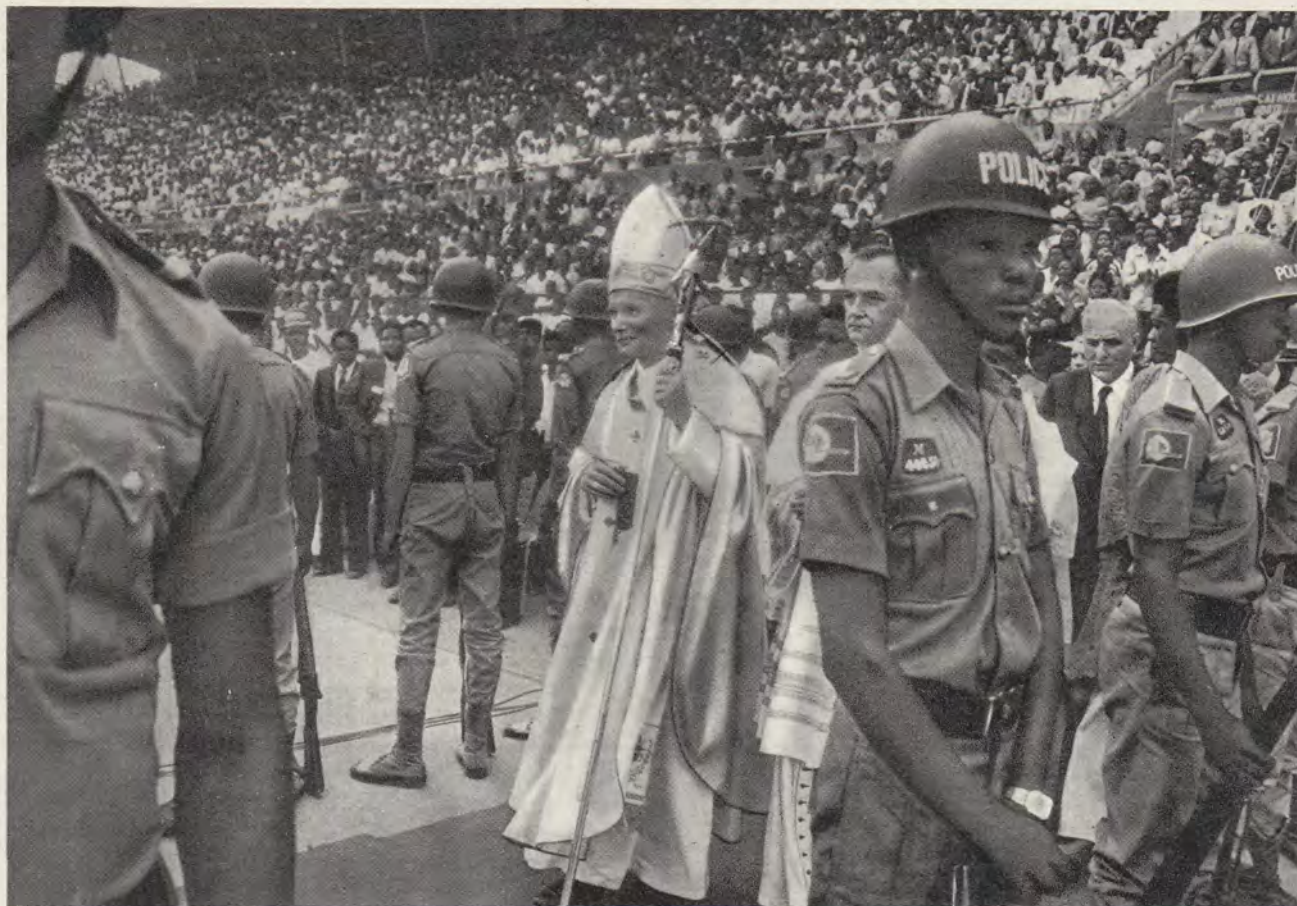
Już przez to, że Ewangelia przypomina każdemu chrześcijaninowi bogactwa, jakie Odkupienie przyniosło światu, Jubileusz nabiera doniosłego znaczenia misyjnego. Staje się ponownym apelem o ewangelizację tych milionów ludzi, którzy po 1950 latach od zbawczej ofiary na Górze Kalwarii nie są jeszcze chrześcijanami, a w cierpieniu czy radości nie mogą wzywać Imienia Zbawiciela, bo Go jeszcze nie znają. Jeśli zatem chcemy być prawdziwymi chrześcijanami, nie możemy nie pragnąć dzielić się w pełni ze swymi braćmi tym cudownym darem Odkupienia. Innymi słowy, nasza wiedź z Bogiem Ojcem i Jezusem Chrystusem nie jest tylko indywidualnym kontaktem, ale obejmuje ona całą ludzkość, a przez to samo niedwuznacznie posiada wymiar misyjny.

Chrystus jest Odkupicielem wszystkich ludzi, za wszystkich umarł, samego siebie wydał na okup za wszystkich (por. 2 Kor 5,15; 1 Tm 2,6; 1 J 2,2) i wzywa każdego z nas nie tylko do osobistego nawrócenia, ale zarazem do

tego, byśmy stali się narzędziami odkupienia dla tych, którzy nie są jeszcze odkupieni: „Idźcie... i nauczajcie wszystkie narody” (por. Mt 28,19-20).

Niesłuchany to zaszczyt, zarazem jednak i uroczysty nakaz, który przed naszym sumieniem stawia pytanie dotyczące największego przykazania w oreǳiu Chrystusowym: „Miłujcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowałem” (J 15,12; por. 15,17).

Czy Odkupienie nie jest praktycznym wykonaniem tego planu miłości, który i nam woła Chrystusową został przekazany do realizacji? W konsekwencji tym bardziej możemy mówić, że miłujemy naszych braci, im bardziej pracować i działać będziemy przekazując zbawcze słowa Chrystusa i owoce Odkupienia. Niech każdy przyswoi sobie słowa Apostoła: „Miłość Chrystusa przynagła nas” (2 Kor 5,14). Jak już napisałem w bulli ogłaszającej Rok Jubileuszowy, „w odkrywaniu na nowo i w przeżywaniu sakramentalnej ekonomii Kościoła, przez którą dociera do poszczególnych ludzi i do wspólnoty łaska Boża w Chrystusie, należy widzieć głębokie znaczenie i tajemnicze piękno tego Roku, który Chrystus pozwala nam uroczystie obchodzić. Z drugiej strony, powinno być rzeczą jasną, że ten szczególny czas, w którym każdy chrześcijanin wezwany jest do głębszego urzeczywistnienia swego wezwania do pojednania z Ojcem w Synu, tylko wtedy osiągnie w pełni swój cel, kiedy przekształci się w nowy wysiłek każdego i wszystkich na rzecz pojednania nie tylko wśród wszystkich uczniów Chrystusa, ale też pomiędzy wszystkimi ludźmi, i na rzecz pokoju między wszystkimi narodami” (Aperite Portas Redemptori 3).

„Współpraca misyjna jest obowiązkiem każdego chrześcijanina” (Foto Missio)

Wejście w ducha Roku Jubileuszowego skłania zarazem do pogłębienia w sobie ducha misyjnego, a to znaczy, by nie tylko zanurzyć swe serce w głąb własnej świadomości, lecz je także otworzyć ku tym wszystkim, którzy są naszymi braćmi i mają prawo, by poznać Chrystusa i korzystać z bogactw Jego serca „bogatego w miłosierdzie”.

2. Nie ma większej służby dla człowieka, jak służba misyjna.

Tegoroczna Niedziela Misyjna w pełni harmonizuje z teologiczną i duszpasterską treścią nadzwyczajnego Jubileuszu. Z serca więc przepełnionego troską powtarzam: „Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi!” Idźmy do Zbawiciela i zanieśmy Go wszystkim ludziom! Nieśmy Go z porwyżającą i przekonywującą mocą Ducha Świętego, wzywanego i otrzymywanego w misyjnej modlitwie!

Nieśmy Go, łącząc nasze codzienne cierpienia, nawet te najbardziej niepozorne i skryte, z wielką ofiarą Krzyżową, aby je ubogacić i nadać im zbawczą wartość na korzyść naszych Braci.

Nieśmy Go, podtrzymując solidarną postawę, naszym szankiem, naszą różnorodną pomocą tych wielkodusznych ludzi, którzy w całkowitym ogołoceniu pracują na czołowych posterunkach Królestwa Bożego dla szerzenia Ewangelii. W szczególności zwracam się do młodzieży, która jest nadzieją Kościoła, także i moją nadzieją.

Niech skierują swój entuzjazm, bogactwo swej energii i uczuć, swój zapał i odwagę ku świętej sprawie misyjnej. Czy święty Franciszek Ksawery tam w dalekich Indiach, gdzie głosił orędzie zbawienia, nie myślał o swoich przyjaciółach, studentach uniwersytetu paryskiego, swoich rówieśnikach, kiedy ich przekonywał, że gdyby poznali niezmiernie potrzebę świata misyjnego, nie wahałoby się przyłączyć do niego dla duchowego pozyskania świata dla Chrystusa?

Przeto mówię młodzieży: Nie bójcie się! Nie lękajcie się oddać Chrystusowi, Jemu poświęcić swe życie w szlachetnej służbie na rzecz najwznioślejszego z ideałów: ideału misyjnego. Czeką was zaangażowanie pełne entuzjazmu, bogate w działalność.

3. Współpraca misyjna jest obowiązkiem każdego chrześcijanina

Podobnież wyrażam życzenie, aby wszyscy wierni dali się pociągnąć do wniesienia swego osobistego wkładu w ten wielki ruch „współpracy misyjnej”. W tej współpracy Papieskie Dzieła Misyjne wyróżniają się w sposób specjalny swym przystosowaniem i swą skutecznością w świadczeniu duchowej i materialnej pomocy pionierom Ewangelii (por. Ad Gentes 38).

Aby wierni mogli w całej pełni uświadomić sobie nieodzowną konieczność tej współpracy, winni być w tym kierunku specjalnie wdrażani przez kapłanów i inne osoby duchowne, którym jest zlecone to ważne zadanie animacji misyjnej.

Niezbędna jest animacja ze strony przewodników Ludu Bożego, bo od nich zależy konkretne wprowadzenie w świadomość wiernych problemu ewangelizacji, a w konsekwencji udziału w tym dziele. Zaangażowanie to okazuje się tym bardziej pilne i konieczne, gdy się weźmie pod uwagę, że

działalność misyjna jest wystawiona na pokonywanie licznych trudności natury ekonomicznej ze względu na konieczność budowania kościołów, szkół, seminariów, uniwersytetów i innych ośrodków służących religijnej i życiowej promocji miejscowej ludności.

Jakimi strukturami sprawniejszymi od Papieskich Dzieł Misyjnych, o których wyżej wspomniałem, można by się posłużyć przy realizacji tego programu gruntownego uwrażliwienia i przy organizowaniu sieci powszechnej miłości? Wiem, że ostatnio w wielu krajach powstały „Ośrodki Animacji Misyjnej”. Serdecznie polecam te inicjatywy, gdyż są bardzo pożyteczne dla pogłębienia teologicznego, pastoralnego, duchowego wiedzy misyjnej. Osobiście przeżyję radość z poświęcenia nowej siedziby jednego z tych ośrodków, mianowicie Międzynarodowego Ośrodka Misyjnej Animacji (CIAM), który znajduje się w tak mi drogim uniwersytecie Urbanianum.

W tym więc Światowym Dniu Misyjnym Kościół, Matka i Nauczycielka, mając na względzie dobro wszystkich, poprzez Papieskie Dzieła Misyjne wyciąga rękę dla zgromadzenia razem ofiarnej pomocy od wszystkich ludzi dobrej woli.

Zaofirowanie hojnej pomocy jest obowiązkiem, jest zaszczytem i radością; oznacza bowiem współpracę w niesieniu nieocenionych dobrodziejstw Odkupienia tym wszystkim, którzy jeszcze nie mają „niezłębionych bogactw Chrystusa” (Por. Ef 3,8).

Nowy Kodeks Prawa Kanonicznego, który działalności misyjnej poświęca znaczną część księgi II (kanony 781–792), potwierdza wyraźnie **obowiązek wszystkich wiernych**, współpracę — każdego według jego możliwości — w dziele ewangelizacji, z pełną świadomością własnej odpowiedzialności misyjnej, która wypływa wewnętrznie z misyjnej natury Kościoła (por. kan. 781). Tą drogą współpraca misyjna w pełni otrzymuje prawne uzasadnienie, ponieważ, jak opiewa kanon 791, należy ją rozbudować we wszystkich diecezjach według czterech podstawowych dyrektyw; są nimi: popieranie powołań misyjnych; stosowna pomoc ze strony kapłanów na rzecz inicjatyw misyjnych, szczególnie rozwoju Papieskich Dzieł Misyjnych; obchód Niedzieli Misyjnej; doroczna zbiórka finansowych pomocy na misje przesyłana do dyspozycji Stolicy Apostolskiej.

4. Rok Święty — wezwaniem do nadziei

W tej trudnej godzinie, jaką przeżywa ludzkość zagrożona ze wszystkich stron, ale i ożywiona nadzieją, szczerze sobie życzę, aby wszystkie moce Kościoła, Ludu Bożego, zaczerpnąwszy nowych energii duchowych w tym Świętym Roku Odkupienia, zmobilizowały się do głoszenia coraz szerzej i głębiej Ewangelii wszystkim ludom i narodom ziemi. Wyrażam wreszcie swą wdzięczność wszystkim: kapłanom, zakonnikom, zakonnicom, świeckim, którzy pracując czy to na froncie misyjnym, czy na różnych odcinkach działalności kościelnej przyczyniają się skutecznie różnymi sposobami do szerzenia Królestwa Bożego. Zarazem im samym oraz ich bliskim udzielam z całego serca Błogosławieństwa Apostolskiego jako zadatku łask niebieskich.

Watykan, 10 czerwca, w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego 1983 r., w piątym roku mego pontyfikatu.

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelnicy.